

Recht in het hart

Haar ogen bleven rusten op het abstracte schilderij waar ze precies een jaar geleden ook voor had gestaan. Net als toen probeerde ze erachter te komen wat de kunstenaar had willen overbrengen. Niet dat het antwoord haar echt interesseerde, het diende slechts ter afleiding van het enorme verdriet dat haar dreigde te overspoelen. Ook nu weer. En dat terwijl ze al zoveel therapie sessies achter de rug had. Ongeduldig veegde ze de tranen van haar wangen. Ze had al genoeg gehuild. Emmers vol...

Wat kwam ze hier eigenlijk doen?

Rouwen, klonk de zalvende stem van Bonnie, haar therapeute, in haar hoofd.

Bonnie, ga toch lekker buiten spelen, dacht Olga boosaardig. Ze had deze actie van meet af aan niet zien zitten, maar Bonnie had gewaarschuwd dat ze een wezenlijke stap in haar verwerkingsproces oversloeg als ze het niet zou doen. *Met alle consequenties van dien*, had de therapeute er op dreigende toon op laten volgen.

Ineens was het Olga zonneklaar dat ze Bonnie eigenlijk helemaal niet mocht. Ik stop ermee, besloot ze terplekke. Ik ga mezelf niet nog meer pijnigen door wekelijks een uur met dat maffe mens door te brengen. Ze voelde zich spontaan beter. Eindelijk lukte het haar de grote brok in haar keel door te slikken.

Ze wilde net weglopen toen een donkere mannenstem haar tegenhield.

‘Weet u wat dit voor moet stellen?’

Ze was zo diep in gedachten geweest dat ze niet gemerkt had dat ze gezelschap had gekregen. Twee sympathieke bruine ogen, door talloze lachrimpeltjes omrand, daagden haar uit een eerlijk antwoord te geven.

‘Ik heb werkelijk geen idee’, gaf ze schokschouderend toe.

‘Zou de kunstenaar het zelf weten? Misschien was hij wel stomdronken toen hij dit maakte’, grijnsde hij ondeugend.

Olga giechelde meisjesachtig. Ze schrok van het vrolijke geluid. Sinds Theo’s dood had ze zelden meer gelachen. En zeker niet met een vreemde man. Een hele aantrekkelijke man, stelde ze met het schaamrood op haar wangen vast. In de gauwigheid had ze gezien dat hij in geen enkel opzicht op Theo leek. Die was al heel vroeg kaal geworden, terwijl deze man een weelderige hardos had. Bovendien was haar echtgenoot een stuk kleiner geweest en had hij een buikje gehad. Dit heerschap had een atletisch figuur en straalde een opvallende energie uit.

De man stak zijn hand naar haar uit. ‘Ik ben Boris’, stelde hij zich voor.

‘Olga’, zei ze zachtjes. Haar hart sloeg een slag over toen zijn lange vingers de hare omsloten. Zijn handdruk was ferm, zonder dwingend te zijn, zijn huid opvallend zacht.

‘Leuk je te ontmoeten, Olga. Kom je hier vaker?’

Die vraag maakte haar opnieuw aan het lachen. Welja, dacht ze buiten adem, behalve dat hij knap, groot en sportief is, heeft hij ook nog eens zachte handen én blijkt hij gevoel voor humor te hebben. Had Bonnie dit voorzien? Was ze eigenlijk een kwakzalver met een glazen bol? Als dat het geval was, kon ze maar beter doorgaan met die sessies.

‘Gelukkig niet’, lachte ze. ‘Dat is zelden een goed teken. En jij?’

‘In elk geval niet de laatste tijd’, antwoordde hij raadselachtig.

Olga staarde gebiologeerd naar zijn gezicht waarop verschillende emoties te lezen stonden. In zijn vriendelijke ogen lag melancholie besloten, zijn stevige kaken verraadden een grote intrinsieke kracht en zijn volle lippen beloofden een zoete tederheid...

Ongelovig schudde Olga haar hoofd. Waar was ze in hemelsnaam mee bezig. Uitgerekend op deze dag, op deze plek!

‘Het spijt me, ik moet gaan’, zei ze kortaf. Zonder om te kijken liep ze weg van de man die haar zo in haar hart had geraakt. Haar driftig klikkende hakken overstemden een eventuele afscheidsgroet die hij haar toewierp.

‘Mevrouw, gaat het? Kan ik u helpen?’

Door een waas van tranen doemde een figuur voor haar op. Ze weerstond de neiging om de andere kant op te vluchten en hield met tegenzin stil. Verwoed knipperde ze met haar ogen om het beeld scherp te krijgen.

‘Zoekt u iemand?’

Een verpleegster keek haar medelevend aan. Olga keek verward om zich heen. Wat stom! In plaats van naar het trappenhuis te gaan, was ze in paniek de afdeling waar Theo had gelegen opgelopen.

Nieuwe tranen dienden zich aan.

Laat het toe, verwelkom de huilbui, omarm het verdriet, spoorde Bonnie’s irritante stem haar aan.

Dat was precies het zetje dat Olga nodig had om haar zelfbeheersing te hervinden.

‘Nee, ik kom niemand bezoeken’, wist Olga met een bibberstem uit te brengen. ‘Vorig jaar heeft mijn man een zwaar ongeluk gehad. De artsen hebben geprobeerd hem te redden, maar alle pogingen waren tevergeefs. Terwijl zijn hart bleef kloppen, gaven zijn hersenen het op.’ Op Olga’s netvlies verscheen het gezicht van de nog jonge arts die haar de afschuwelijke boodschap had moeten brengen. Hij had er duidelijk moeite mee gehad. Misschien was het wel zijn eerste slecht-nieuwsgesprek geweest, bedacht Olga zich nu. Hoeveel families had hij ondertussen voor zijn ogen zien instorten? Mensen gingen immers aan de lopende band dood...

‘Wat vreselijk voor u’, hoorde ze zeggen. De verpleegster keek haar afwachtend aan en Olga realiseerde zich dat ze midden in haar verhaal in gedachten was afgedwaald.

‘Ja, dat was het... en dat is het nog steeds’, pikte ze de draad weer op. ‘Een kleine troost is dat zijn hart nog voortleeft. Omdat hij een donorcodicil had ingevuld, is zijn hart ter transplantatie afgestaan. De operatie vond hier plaats, op deze afdeling... Exact een jaar geleden.’

‘Nou, zeg, wat typisch!’, riep de verpleegster verbijsterd uit.

Olga kromp beschaamd ineen. ‘Ja, u zult me wel voor gek verslijten, maar mijn rouwtherapeute raadde me aan vandaag hiernaartoe te gaan’, voerde ze ter verdediging aan.

‘O, nee, dát vind ik helemaal niet gek’, haastte de verpleegster zich te zeggen. ‘Maar nog geen kwartier geleden sprak ik een man die, net als u, speciaal naar onze afdeling is gekomen in de hoop de intensieve periode die achter hem ligt af te kunnen sluiten. Deze man heeft namelijk een nieuw hart gekregen. Precies een jaar geleden...’